

Komentář: Pět důvodů, proč je český fotbal k smíchu.

České kopačky nestíhají. Zatímco ještě na začátku století byl národní tým v první desítce, teď je (podzim 2018) na čtyřicátém šestém místě žebříčku FIFA hned za Demokratickou republikou Kongo a Burkinou Faso. Co budeme proboha dělat?

Pro začátek vykopneme repretrenéra, který není špatný, ale doplatil na to, že nevymyslel herní systém, při jehož praktikování by si nikdo nevšiml neblahé pravdy, že české kopačky nestíhají.

Když je blbě člověku, opije se, když je bídě fotbalovému svazu, začne analyzovat. Jenomže když Tonda Panenka přeloboval v Bělehradě penaltou-básní Seppa Maiera, určitě k tomu nedospěl nějakou složitou analýzou. Prostě měl tu odvalu, dloubnul to do středu brány a titul byl v kapse. Byl to akt sebevědomí a fotbalovosti. Ani jedno není v současné české kopané k mání.

Nabízím pět důvodů, proč žádný český hráč nezáhá ve velkém zahraničním týmu a proč Ukrajinci nedokážou ocenit naši podporu Majdanu, takže když proti nim hrajeme, nepůjčí nám míč.

Pět důvodů

1. Chybí hravost. Fotbal není ani vytrvalostní běh, ani zápas, ani činka, ani běh na běžkách. Fotbal je hravá hra s míčem, a dokud to tak někdo neřekne dětem a nedá jim balon i do postele, budeme dál z tohoto sportu, slovy Šimka a Grossmanna, vylučování pro topornost.

2. Nejsou lidi. Když vedle sebe hráli v záloze Rosický, Baroš, Šmicer, Nedvěd a Poborský, hrál vedle sebe Arsenal, Liverpool, Juventus a Manchester United. Dneska? O naše hráče není zájem. Juventusem je dnes Hoffenheim, jinak je tu Slávka, Sparta, Plzeň, české špičkové týmy, které se s extra kvalitou potkají jen několikrát v roce při zápasech evropských pohárů. Ovšem do té doby, než vypadnou, což nikdy netrvá dlouho.

3. Problém je ve vápně. Nejsou lidi a už vůbec ne útočníci. Království za obounohého, pohotového střelce. Každý, kdo trochu rozumí fotbalu, ví, že o těch nejlepších se rozhoduje na posledních třiceti metrech od branky, nejmě pak ve vápně. Odtud padají branky. A kde jsou ty časy, kdy to Rosa poslal na Kollera a míč se obvykle „podusil v tienke“?

4. Xenofobie. Fotbal je dnes totálně kosmopolitní záležitost, přesto je strach českých trenérů z čehokoli cizího stále obří. Škodolibost, s jakou tito lidé komentovali nevalné výsledky Itala z Letné, jako by jen polévala svěcenou vodou jejich pravdu, že nejlepší je, když Uličný na přeskáčku obcuje s Brnem, Zlínem, Ostravou a Olomoucí a Franci Straka zaskočí kdekoli vždy do doby, dokud má ve flašce olivový olej. Hlavně naše trenéry s nikým nekonfrontujte, neberte jim dvouměsíční zimní přípravu na horách a výběhy na běžkách. Jo, a hlavně jim nekupujte černochoy, protože ti si na běžkách lámou nohy a hovoří podivným, nesrozumitelným jazykem.

5. Mafiánské prostředí. Český fotbal dlouhodobě přitahuje vskutku podivné lidi. I v éře největších Brückerových úspěchů šéf svazu Chvalovský tak nějak trpěl úvěrovými podvody a ve finále byl unesen, Pelta Peltič šel za důmyslný systém dotací vlastní výroby dokonce bruchet a například za éry manažera reprezentace Vlastimila Košťála utratilo během ME v Portugalsku za 29 (!) dní 34 (!) osob 33 (!) milionů korun. Zřejmě nejmocnější člověk české kopané Roman Berbr se navrch chlubí, že pracoval pro StB a to ho utužilo. Machry s přídomkem kontroverzní podnikatel se to ve vedení prvoligových klubů pořád jenom hemží. Dodnes se při pohledu na VIP tribuny (tedy aspoň tam, kam oko odhlédne) nechce věřit, že ty tučné zátylky mají nějaký zvláštní zájem na smysluplném rozvoji českého fotbalu. Na svých kšeftech? Rozhodně!